

BAKA L. PATRIK

A Tündérkirálynő

R. Nagy Krisztiánnak, a kövek titkaiért

I.

A kismama lágyan ringatta karján szundikáló gyermekét. Figyelte, amint a csöppség aprócska arcizmai meg-megrándulnak, lehunyt szemhéjai pedig alig láthatóan rezdülnek az alattuk cikázó, álomtündéreket üldöző szemecskék felett. Óvatosan megcirógatta a kisbaba arcát, majd igyekezett megtisztítani elhomályosult látását az egyre inkább előnyomuló könnyektől. A fölé tornyosuló orvos szikár alakja mintha ezt várta volna el tőle.

– És... – csak ennyit tudott kimondani.

A félig bemeszelt ablakot kívülről kaparászni kezdte egy hosszú, csontos ujjú fenyőág.

A fehér köpenyes férfi még mindig a Parkerével babrált.

– A diagnózis elég bizonyosnak tűnik.

– És? – rebegte ismét az anya. Hanglejtése már inkább utalt kérdésre, mintsem kijelentésre.

– Maximum egy évet merek jósolni – az orvos nyelt egyet – a gyermekének.

A kisbaba édesen ásított.

Az anya igyekezett sírni, de nem sikerült. Kénytelen volt beérni azzal, hogy a könnyei az arcára fagytak. Üvölteni nem mert. Nem akarta megzavarni a csöppség álmait.

– Mi a baja, doktor úr?

– Beteg.

Csend.

– Parancsol?

– Öő... hát, gond van a szerveivel. Nem fejlődtek ki eléggé.

A doktor oldalán felberregett a csipogó. Odanézett, kinyomta, és köhintett egyet. Valamire utalni akart, de a kismama nem tudta, hogy mire.

– Beteg?

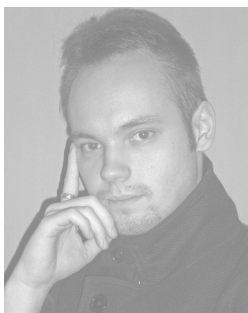
– Tessék? – kérdezett vissza az orvos, majd megtörölgette piros orrát – Jaj, hogy én? Semmi komoly, csak nátha...

– Mármint, a csipogójára gondolok.

– Az sem... vagyis, no, igen, beteghez hívtak.

– Sürgős?

– Haldoklik.

A nő megpróbált meghökkenni. Ez sem sikerült. Valamiért nem mentek neki most ezek a dolgok.

– És maga még itt van?

– Itt. Annus mama rákos. Mi olyat tudnék tenni, amit a nővérek nem?

– Jogos – hagyta rá az anyuka.

Kis szünet. Az orvos az egyik lábáról a másikra helyezte át a súlyát. Az ablak előtti fenyőt nézte, majd a kisbabát, végül pedig az ajtót.

– Illene ott lennem?

– Lehet.

– Hát jó – sóhajtott halkán, majd kinyitotta a kórterem ajtaját – Akkor minden jót.

A kismama szavai még egyszer visszafordították.

– Van esetleg valami... akármi, tudja... amivel talán – itt a halkán szuszogó gyerekére nézett.

– Nem, nincs.

– Biztos?

– Aha... biztos. Viszlát.

– Magának is.

Az ajtó csendesen becsukódott.

II.

– Fantasztikus káposztalevest tudsz főzni, Lajos.

– Prímát – értett egyet nénikéjével Gabi.

A férfi csak letörölte a bajszán himbálózó levescseppeket, és azt mondta: – Kösz. Azer' maskor ne hívd at anyadekat. Nem armadának főzök, dobre?

– Jól van – mosolygott a lány, valójában azonban elég rosszul esett neki a dolog. De hát rokonok voltak, nem nagyon volt min csodálkozni – Hogy van a pici? – Váltott inkább témát, miközben levett a mosdóról egy átnedvesített szivacsot, és letörölte a nénikéje által leszedett asztalt.

– Ep szoptatja – mondta Lajos vigyorogva, majd a naptárra nézett, és lehervadt az arcáról a mosoly. Minden mosolyával ez történt – Amúgy jól van... amennyire jól lehet.

– Olyan egészségesnek tűnik – vette át a szót a felesége –, az ember nem is gondolná, hogy az a baja, ami.

A mosogató lány szemében már ott csillogtak a könnyek, de minden erejét összeszedve megpróbálta megőrizni a nyugalomát.

– Amúgy sikerült valami közelebbit megállapítaniuk az orvosoknak? – kérdezte, miközben nekilátott leönteni a feketelevest. A kávé átvette a forró, sötét uralmat mind a négy csésze felett, és igyekezett ellenállni a tejpör fehérítő szupererejének.

– Semmi újat. Minden kórházban ugyanazt mondják.

– Hogy baj van a szerveivel?

– Igen, de hogy melyikkel, és hogy mi baj van velük, azt senki nem tudja. Még az internetet is hiába köttettük be.

Mozgás hallatszott át a plafonon, majd egy pár Rózsaszín Párducba bújtatott láb jelent meg a lépcsőn.

– Nekem is öntöttetek le kávé? – kérdezte a kismama.

– Mindjárt csinálom.

– Jé, szia, Gabi! Köszönöm – mosolygott a lányra és a második kávéhonfoglalásra, amely az elsővel ellentétben már nemcsak a fogakon és a vérben, hanem a szőnyegen is hagyott egy kis nyomot – Mikor jöttél?

– Kajához – dörgezte Lajos.

– Nemrég – pirult el a lány.

Az após megrázkódott a menyétől kapott villámpillantás nyomán.

– Mit főztél... ja, bocs, csak nem káposztalevest?

– De. Me'?

– Már egy hete az van.

– Egyszerű, drága menyem... és mindig másmilyen káposztából csinalom.

Rövid kávékavargatás. Az anyuka is leült.

– Elaludt a kicsike? – kérdezte Gabi.

– Hál' isten. Nagyon nyugós mostanában.

Egy-két másodpercig senki sem törte meg a csendet. Végül a kismama vett magán erőt.

– Hogy megy a sulis?

– Szerencsére elég jól. Holnap írunk kémiaiából.

– Utáltam!

– Szerintem is nehéz.

– Szlovákul mar tudsz mondani?

A lány ismét elpirult, de válaszolni már nem válaszolt, mert megcsörrent a falra akasztott telefon.

A szomszéd szobából élesen csaholva verekedte magát előre egy csivava márkájú állatféleség, és irdatlan szemeket meresztve megpróbálta leharapni a falról a nála másfél méterrel magasabban lévő telefont.

– Lino, fogd be a pofád, te dög!

A kutya sípolva kotródott el.

A telefon tovább berregett.

Végül a kismama emelte füléhez a kagylót, igaz, a jelenlévők közül összességében még ő töltött legkevesebb időt a lakásban.

– Halló? – szólt bele a telefonba, közben pedig az ajkához emelte a kávécsészét. A mozdulat azonban megszakadt. A bögre a nő szájától alig öt centire állhatott meg, és a párolgó feketeleves kénytelen volt onnan csiklandozni a telefonáló orrát.

A kagyló túoldalán a hang csak nem akart elhallgatni, és még véletlenül sem hagyta szóhoz jutni „beszélgetőtársát”. A kismama arcára eleinte csak értetlenség rajzolódott, aztán valami egészen más: a döbbenet. Miután a hosszadalmas monológ véget ért, úgy tűnt, a telefonáló válaszra vár.

– Igen... kérem... könyörgöm, jöjjön el!

Még egy mondat, aztán a vonal megszakadt.

A kismama letette a telefont.

A kávé már nem párolgott.

Az ajtócsengő pedig megszólalt, nyomában Lino egetrengető nyüzszítésével, mely az ő részéről egyszerre lehetett csatakiáltás, de halálsikoly is.

– Itt van! – mondta a kismama, és gyors mozdulattal az asztalra hajította a félig telt kávécsészét, s elietett a bejárati ajtó felé.

Miközben Lajos káromkodott, a felesége adott neki néhány szalvétát, melyekkel megpróbálhatta felitatni a nadrágjára ömlött kávé.

Gabi felrohant az emeleten síró kislányhoz, aki a csengőre riadhatott fel. Amint a karjába vette, és dűdölgatni kezdett neki, az apróság menten elcsendesült, és csillogó szemét kedvenc barátnőjére emelte.

– Hát sziaaaaa – súgta neki Gabi.

Kedves gügyögés volt a válasz.

A kislány mosolygott, s bár még mindig vörös volt az arcoskája a sírástól, a szeme körüli, kidudorodó erecskék megjelenésére ugyanez már nem volt megfelelő magyarázat.

– Kérem, jöjjön! – invitálta az idegent a kismama a nappaliba – Foglaljon helyet! Mit hozhatok? Kávé, tea, dzsúsz, kóla?

– Whisky!

– Whisky, hogyne, rögtön – mondta a vendéglátó, és már szaladt is valami magas fokú alkoholért, amit Whiskynek csúfolhat majd.

Közben az elsötétült nadrágú házura is megérkezett, nyomában a szalvétákat gyűrgető feleségével.

– Maga meg ki az ist...

– Ezt a címet még nem értem el. Milka vagyok, a boszorkány!

Síri csend.

Lajosnak magától pödörödött a bajusza. A sarokban tojt a pók. A pálinkával felfegyverzett kismama mentegetőzni készült gyatra kínálatáért, ám a földig érő, kalózkoponyamintás szoknyájú jövevény csak intett egyet, és az alkohol után nyúlt. Megitta.

– Ahh!

– Kér még?

– Kérek!

– Boszorka? – kérdezte Lajos.

– Ha nem hiszi, ott van a seprúm az ajtó előtt. Nézze csak meg!

Lajos elment megnézni. Miután visszajött, azt kérdezte:

– Maga örült?

– Minek?

– Örült?

– Ugyan ember, minek örültem volna?

– **ÖRÜLT?!**

A boszorkány elvigyorodott, és felhajtott még egy féldecit.

– Látja, megy ez magának, ha akarja. Nem, nem vagyok örült. Csak jöttem, hogy segítsék megmenteni az unokáját.

A sarokban lévő pók eltátotta a száját, és becsukta mind a nyolc szemét. A kismama keze remegett, ahogy teletöltötte a poharakat. Immár mind a négyüknek.

– Kérem, beszéljen! Hogyan tud segíteni a lányomon?

– Én nem tudok rajta segíteni... de el tudom mondani, hogy maguk hogyan menthetik meg.

– Beszelj! – dörögte Lajos.

– Hogyne... csak előbb menjünk az internethez. Nem akarhatják, hogy az összes próféciát, jóslatot, átkot, meg ellenátkot fejből mondjam el!

Kis hatásszünet után Ildikó felrohant az emeletre a laptopért.

– Ki van itt? – kérdezte Gabi.

– A megmentőnk. Megmenti a kicsit!

– Orvos?

– Olyasmi. Ha sikerült elaltatnod, gyere le, jó?

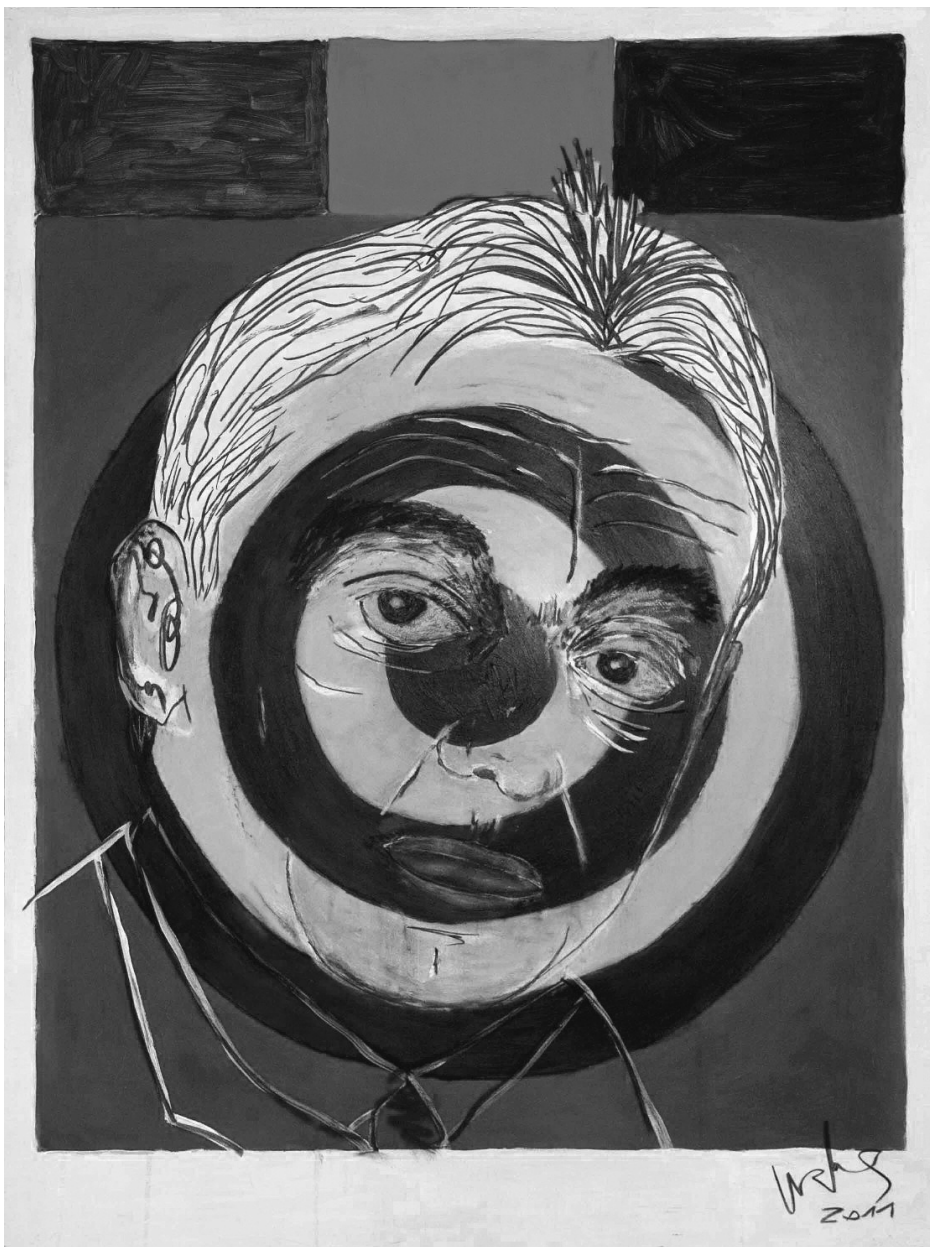
– Aha, persze.

Miután felmáztak a hálóra, a boszorkány hegyes, fekete körmeivel bepötyögte a keresett oldal címét: www.hogyan-mentsen-meg-egy-boszorkany-egy-szegeny-kisbat.com. A lap csak lassan jelent meg, de megjelent!

A banya perceken át keresgélt, mormolt magában, időnként felhívta az otthoniak figyelmét egy-két érdekes hirdetésre, a fejükre olvasott néhány ellenátkot, aztán rákatintott a *Szellemek Megszállta Szegény Kisbabák* fejlécre. Amint megjelent a szöveg és az általa körülölelt kép, a jelenlévők hátrahőköltek. A laptop kijelzőjéről az ő kicsikéjük nézett vissza rájuk. A szeme körül ott éktelenkedtek a szürke erecskék.

- Ez meg... hogy került fel az internetre ez a kép?
- Lesifotos! – emelte meg a hangját Lajos.

Orbán Viktor Jasper Jones műtermében, 2012

– Profécia – javította ki a boszorkány. – Minden ötezredik évben van egy csecsemő, akit a kitagadott túlvilági szellemek és démonok kiválasztanak, és igyekeznek magukkal ragadni a birodalmukba, abban reménykedve, hogy a gyermeki tisztaság majd szebbé teszi mocskos, gőzölgő, sötét otthonukat. Hiszik, hogy a gyermek képes fényt hozni nekik, akiknek sem a Menny, sem pedig a Pokol önkormányzata nem ítél oda állampolgárságot.

– És ez a csecsemő lenne...

– Ő lenne a te kislányod. Ötezer éve Kalamaserum, tízezer éve Kuku Limpa volt a kiválasztott gyermek, ám mindkettőjüket megmentették a szüleiket segítő barátok.

– Tehát meglehet őket menteni? – villant meg mindhárom hallgató szeme, s mindhárman egyszerre tették fel ugyanazt a kérdést.

– Igen, a megfelelő emberek át tudják lépni a Kitagadott Tűlvilág kapuit... emellett fontos, hogy a lehető legtöbbször szolgáltatások a kislány egészségéért misét.

– Miset? – Lajos szemöldökei egyenesen összefonódtak.

– Yep – ejtette ki hibátlan angolsággal a banya.

– És milyen emberekről van szó? – próbált a lényegre térni az anyuka.

– Egyszerű emberek. Az egyik lány, a másik fiú. Szerelmesek, és a veszélyeztetett csecsemő családjának ismerősei, barátai.

– Tehát ismerjük őket?

– Igen... ez a jó a jóslatokban, a kiválasztottak mindig a megfelelő helyen vannak.

– És kik ők?

– Hát...

Mozgást hallottak a plafon felől, majd Gabi fehér-zöld-szürke színű zoknis lábai jelentek meg a lépcsőn. A lány megpróbált észrevétlenül csatlakozni, ám ez elég nehéz volt úgy, hogy mindenki őt bámulta.

– Annus néni, maga az? – kérdezte végül a boszorkányra nézve.

– Nem édeském, ő az ikertestvérem.

– Ki asz-asz Annuszeni? – fordult Gabi felé Lajos.

– Egy kedves koldus Ságón.

A boszorkány nagyon hangosan köhögött, és bízott benne, hogy sikeresen elnyomta a lány utolsó két, de leginkább utolsó előtti szavát.

– Na, szóval... az egyik kiválasztott Gabi, a másik pedig az ő barátja!

A pók leesett a falról. Lino odament hozzá, lefeküdt mellé, és felváltva próbált szemézni mind a négy, üveges szempárral.

– Hogy mi vagyok?

– Tényleg ők? – kérdezte Gabi eddig hallgatag nénikéje.

– Igen.

– Honnan tudod?

– Mert a srác homlokának jobb, a lány homlokának bal felén van egy alig látható forradás. Villám alakú.

– Szerintem ezt a homlokos-sebhelyes valamit keveri valakivel – csatlakozott a kismama.

– E-e.

– Bizonyítsa!

– A férjed előtt két pasit tartottál egyszerre.

– Hee! – zengte Lajos.

– Hé! – csatlakozott a felesége.

– Tényleg van forradás a homlokotokon, Gabi? – nézett a lányra a kismama, egy hibátlanul megformált „süket vagyok” ábrázattal.

– Igaz... de maga honnan tudja mindezt?

– A netről, de nem ez a lényeg, hanem ez a recept – nyújtott át egy pergamendardabot a lánynak a boszorkány, melyet a szoknyája farzsebéből halászott elő – és hogy miután elkészítettétek, a barátoddal megigyátok... vagy valami hasonló. Így juttok el ugyanis a Kitagadott Túlvilágra.

Gabi nekitámaszkodott a falnak, és rálépett a kutya farkára. Egyikük sem vette észre, ki egy döglött pókkal, ki egy pergamennel és kitagadott túlvilági utazással volt elfoglalva.

– Hogy jövünk vissza?

– Tapsoltok hármat.

Rövid hatásszünet.

– És mit kell ott csinálnunk?

– Lesz arrafelé két kút. Az egyikben kék, a másikban zöld folyadékot találtak. Ha a jóból hoztok, és megitatjátok a kislánnyal, akkor megmenekül. Ha nem, akkor...

– Melyik kútból merítsünk?

– Sajnos ezt nem tudom... az idevágó rész ékírással van írva, úgy pedig sem olvasni, sem érteni nem tudok. Biztos nem fordították még le százszázalékosan az oldalt. Annyit azonban még tanácsolhatok, hogy ami egyértelműnek tűnik az emberek világában, az nem biztos, hogy ugyanolyan egyértelmű a holtakéban is.

– Ez mi a frászt jelent? – kérdezte Gabi.

Lino felvakkantott. Észrevette.

– Halványlila gőzöm sincs – a boszorkány csuklott egyet. – Van még Whiskytek?

III.

Az üst bugyogott és füstölgött. Majdnem olyan volt, mint egy vulkán, amely bármelyik pillanatban kiokádatja magából a felesleges lávát.

Minden egyes újabb alapanyag hozzáadásakor hátrébb húzódtam. Na, nem azért, mert az az ijedős típus lennék, csak kissé feszélyezni tudja az embert egy olyan kotyvalék, amelybe ha beledobunk egy csigát, két háromlevelű lóherét és egy lekörmözött tyúklábat, félméteres lángra kap, kukorékol, és mélykékről halvány rózsaszínre változik.

– Szívem...

– Igen, drágám? – fordult felém barátnőm mosolyogva.

– Biztos, hogy jól vagy?

– Tökéletesen, egyetlenem. Miért? – kérdezte, szinte már szórakozottan. Számomra túlságosan is beleélté magát ebbe a boszorkánykonyha főszakácsnője szerepbe. – Tudom, hogy utálsz várni, de már csak egy-két dolgot kell hozzáadnom, és kész van.

Valami utálatos szag csapta meg az orromat. Olyan volt, mint a... nem is tudom, lényeg, hogy hánytatóan bűdös.

– Tényleg meg akarod inni ezt az... izét?

– Muszáj.

– Ó, már miért lenne muszáj? Mert egy félkegyelmű vénasszony azt mondta? Au!!!

Akkorát pattant a térdem, hogy akarva-akaratlanul a félszáraz fűbe estem.

Gabi menten ott volt, hogy felsegítsen. Még szerencse, hogy közel húsz centivel és majdnem harminc kilóval voltam nagyobb súlycsoport, mint ő.

– Ne szidd a boszit.

– Mert rokkant leszek húszévesen?

– Ki tudja.

– Ah – nyögtem. – Mi kell még ebbe az istencsapásába?

Barátnőm előkotorta a pergamendarabot. Ahogy az üstbe dobálta a hozzávalókat, azok nevei egymás után tűntek el a régi papirosról.

– Kell még fél... fél nyuszifül és egy széndarab. A fenébe, honnan szerezzek most nyuszifület?

– Szenetek van?

– Valamennyi igen. Hozol?

– Aha, és szólok Lajosnak is.

– Lajosnak? Minek?

Hamarosan irdatlan szaladgálást hallottunk az egyik ól felől, aztán egy nagy suhintást, végül pedig szembe találtuk magunkat a döglött nyuszikát szorongató házurával.

– Megfan a vacsora – vigyorgott. – Biztos csak fel fül kel? Odadom mindketőt.

– Nem akarom eltúlozni... bácsikám – nyelte Gabi.

– Jo... köszi, hogy segítetek gyerekek. Meg ha ilyen nagy ökörseg is az egész – mondta, aztán hatalmas lapátkezeivel beletúrt Gabi és az én üstökömbe is. – Megyek, lenyuzom a nyulat.

Mosolyogtunk. Mi mást tehattünk volna, egy széndarabbal és egy nyúlfüllel a kezünkben? A válasz egyszerű, azokat is belevágtuk az üstbe. Most nem lángolt, csak kavargott, mint valami őrzöngő örvény, aztán pukkant egyet, és voilà, kész is volt a...

– Buszjegy? – fordultam Gabi felé, kezemben két papírfecsnivel. Az üst makulátlanul tiszta volt. – Most komolyan, két buszjegy lett ebből a kásából?

Szerelmem csak megvonta a vállát.

– Oké, legyen. Két buszjegy. De mi a jó életet csináljunk velük?

– Szerintem... gyerünk a megállóba.

Bevallom, azt hittem, elröhögöm magam az ötletén, de amikor kibaktattunk az úthoz, és alig fél percen belül megállt mellettünk egy koromfekete autóbusz, már nem volt túl sok kedvem a nevetéshez.

Az oldalán egy kasza formájú rúd fölé ezt festették: Deadly Tour.

Nonszensz. Már a halottak is globalizálódnak?

IV.

– És milyen játékot nyomsz?

Cenzúrázott válasz.

– Na, ne már! – szinte elröhögtem magam. – De hiszen erről... ez volt a világ legelső játéka, még hatvan körül, nem?

– Miért, van azóta másmilyen is? – villant fel a szellemsrác szeme... mármint az a szeme, amelyik még megvolt.

Hát erre mit válaszolhattam volna?

– Látjátok, ez a legnagyobb baj az egésszel. Hogy senki sem képes túllépni a korát. Ha matektanárként vitt el a szívroham, ma is logikátlan feladatokat kell hogy taníts még logikátlanabb nebulóknak, ha pedig ne adj' Isten a háborúban szakított ketté egy ágyúgolyó, akkor azóta is a kezedbe ragadt fegyvert szorongatva kúszol a padlón, vonszolva magad után a beleidet.

Most lehet, hogy fantáziátlannak fog tartani mindenki, de attól még erre se tudtam mit reagálni. Mindazonáltal Káró stílusát meg lehetett szokni... csak kellett hozzá egy kis idő. Abból meg akadt itt épp elég.

Ahogy korábban felszálltunk a buszra, a sofőr lejjebb tolt a koponyájáról légy típusú, irdatlan szemüvegét, és elkezdte egymáshoz ütögetni a fogsorát. Elkopogott ott egy

darabig, az a lehetőség viszont, hogy a jegyeket kéri, csak akkor jutott az eszünkbe, amikor egyik kezében egy rozsdás mordállyal bökött felénk, a másikat pedig kéregetően nyújtotta elénk. Miután megkapta, amit akart, a csupasz koponyára rásimult néhány elhasznált izomköteg, nyakcsigolyái mentén pedig megpendült hat-hét-nyolc... izé, akarom mondani két hangszál, és onnantól már a beszéde is érthető volt.

– Most még leszállhattok – kopogta. Minden hang szinte kipattant a fogai közül.

– Remek ötlet – helyesletem.

– Indulhatunk – vigyorgott Gabi. Igen, valóban vigyorgott.

A falu után száztizenhárom és fél méterrel lefordultunk balra, és a szőnyegként elénk guruló úton egy-kettő elértünk a Kitagadott Túlvilág Szállóhoz.

Időközben – mondanom sem kell – beesteledett. Csontszárnyú hollók és varjak repkedtek az égen, és koppantak neki hébe-hóba egy fának – mint abban a versben a bogár. Farkas is vonyított az égre guruló holdra, a málló sírkőtengeren meg-megcsillant néhány eltévedt, tétova fénysugár, az út menti üstökben emberfejeket főztek, a romkastélyban, a KTSZ-ben azonban tombolt a mulatság.

– Nézzetek körül egy kicsit, hátha találtok egy-két ismerőst – kopogta a sofőr – A te egyik osztálytársadat tavaly egyébként is elütötte egy autó, nem jól mondom? – intézte szavait Gabi felé.

– A Tomit, igen.

– Itt csak Vicces Srácnak hívjuk.

– Miért? – kérdeztem.

– Nagy rejtély... na, mit gondolsz? – villantotta ki a vigyorát Káró (e név állt a frakkján, ezért hívtuk így). Ez mindenesetre nem volt nagy újdonság, koponyafeje nem tudott nem vigyorogni.

Gabi csak lehunyta a szemét.

Komolyan, olyan volt az egész, mint valami elfuserált horrorfilm... vagy mint egy túl jól sikerült halloweenzúr. A sírokból időnként előmászott néhány halott, kéz, fej vagy lábfej nélkül. A hollók levedlett bőröket zabálták, a tóklámpások elfújták egymás gyertyáit, a lakók pedig úgy néztek ránk – ezek a kiálló csontú, és mégsem anorexiás, szürkülő, halványuló srácok –, mintha mi lennénk a látnivaló.

– Szóval, azt mondod, hogy nyugodtan körülnézhetünk? – fordult Káró felé Gabi.

– No.

– Semmi csapda?

– Mire mennék vele? Vagyunk itt épp elegenden.

Itt játszódtott le a '60-as években elhunyt kocka jelenete.

– Rossz lehet.

– Rossz? Miért nem úgy mondtad, ahogy gondolod? Ez nem rossz, ez szar! Vagyis, még csak az se, mert az már legalább összeállt.

Fent, a rom egyik düledező tornyában felhangzott egy elhangolt orgona. A művész csodásan játszott. Vagyis nagy kutakodás után megtalálható volt a ritmus, a szándék, s még a tehetség is ott lappangott valahol, de „a” helyén „b”, „b” helyén „a” hangzott fel... nehéz volt így szimfóniát szülni.

– Hogy van a kislány? – kérdezte Káró.

Megmerevedtünk.

Felborult egy üst.

A koponya vigyorgott.

– Komolyan azt hittétek, hogy nem tudom, mit kerestek itt?

Alig láthatóan bólogattunk.

- Gyerekek, szerintetek naponta járnak errefelé élők?
- Nem járnak? – kérdeztem.
- Nem...
- Hetente?
- Nem...
- Évente?

Csend. A sofőr igyekezett nagy lélegzetet venni, de hát tüdő nélkül nehéz úgy az.

- Egyre rosszabbul van. Már csak pár hetet adnak neki – szólalt meg szerelmem.
- Ami azt illeti, kettő sincs. Tizenegy nap – javította ki Káró.

Meg akartam kérdezni tőle, hogy honnan tudja, de hagytam a fenébe. Jobb volt ez így.

Most Gabi volt a soros a mélyet lélegzésben. Csillogott a szeme.

– Nyomasztó egy hely ez – törte meg a hallgatást... vagyis a zenét Káró. – Sajnálom a kislányt.

Egy ács műhelye mellett álltunk. A mesterember nagydarab fickó volt, az egyik keze csupán csont, a másikon még akadt pár izom s porc. Mit ad isten, koporsót ácsolt. Egy kicsi, fehér koporsót.

- Hová lesz? – kérdeztem tőle.
- Megrendelés – vetette oda. – Neked is kell?
- Egyelőre talán nem... ha majd szükségem lesz rá, ígérem, szólok.
- Ne ígérjess, inkább tedd el a névjegyemet.

A papíron a telefonszám, és a postacím mellett ez állt:

Brüll Stefán, ács nagymester, esztergályos, sakkbajnok

Eltettem.

Továbbmentünk.

– Sajnálod őt? – folytatta a megkezdett beszélgetést Gabi. – De hiszen a jóslat szerint ő a kulcsa a szebb jövőtöknek.

– Na és? Attól még sajnálhatom. Elvégre én már lassan tizenötezer éve itt vagyok... ő meg még egy éves sincs.

- Ismerted a másik két csecsemőt?
- Persze hogy ismertem. Én vittem el a megmentőiket a kutakhoz.

Gabi alig tudott szóhoz jutni a hallottak után.

– Bennünket is...

– Igen, ez a dolgom.

– Te segítettél megmenteni az előző csecsemőket?

– Nem, azt nem tehetem... még ha szeretném, se szólhatnék bele ezekbe a dolgokba. Én csak a kalauz vagyok. Kísérő. Nem több.

Nagy robaj hallatszott a magasból.

Az orgona elhallgatott.

A torony szép óvatosan ledőlt.

Káró megint felsóhajtott.

– Megmondtam annak a félkegyelmű Wagnernek, hogy találjon valami más helyet a kacabajkájának – a romok alól prüszkölve mászott elő egy fekete frakkos, loboncos öregember. – Ez van, ha nem hallgat senki senkire.

Gabi ekkor látta meg régi, halott osztálytársát. Elindultunk hozzá. Tomi, alias Vicces Srác egy széken ücsörgött... legalábbis távolabbról széknak és a rajta ücsörgő alaknak látszottak. Közelebb érve az ülőalkalmatosságra használt kifejezést még rendben is talál-

tuk, a kölyök azonban darabokban volt felrakosgatva rá. Mi is ütötte el? – gondolkodtam.

– Kamion? Buldózer? Tank?

– Szia, Tomi – üdvözölte őt az én egyetlen, édes, örök szerelmem.

– Üdv, Vicces Srác!

– Hellou!

– Brühö-cső-gö-fő-röh-baa... – mondta ő.

Én tényleg igyekeztem megérteni... és megtalálni az arcát.

– Sziasztok – fordította Káro.

– Hogy vagy? – szegezte neki találó kérdését Gabi.

– Fröcs-habuk-pfff-dzsakk...

– Köszöni, jól van. Mindjárt mond egy viccet.

– Kfracs-brühö-szüstüfücs-krüfasirt-csaszü-fröhü-brühö-gü-röh-pfff-kraccs-zsaiifücsi-pszuty. Hafcs-hafcs-psű.

Nevettünk. Sokat. Aztán elbúcsúztunk.

– Mehetünk a kutak felé? – kérdezte Gabi.

– No.

– Amúgy milyen viccet mesélt? – csatlakoztam én is.

– Inkább volt az találós kérdés – Káro keze véletlenül nekikoccant egy sírkőnek, és letört. A sofőr egy percre sem esett ki a szerepéből. Felkapta a kezét, és visszapattintotta a helyére. – Mi van az erdőben?

Csend.

Káro hatásszünetet tartott, aztán idétlen háttérkopogással elkopogta: – Hát citoplazmatikus membrán!

Tovább röhögött.

Mi hallgattunk.

Aztán beállt a csend, és odaköszönt a hullaszag.

A kutakhoz mentünk.

Egy tágas udvar terült el a romkastély hátsó részénél, elszáradt sövényvel körülölelve. Egy-két helyen zombik kártyáztak vagy sakkoztak, a sarokban néhány csaj kopottas kínálata ellenére divatbemutatót tartott. Gabi odaadta nekik a dzsekijét. Fantasztikusan boldogok voltak.

Ennek az udvarnak vagy kertnek a közepén találtuk meg a két kutat. Először azt hittem, hogy mélyről kell majd felvödröznünk a kék vagy a zöld folyadékot. Nagyot tévedtem, ugyanis közelebb érve – és majd fenékre esve – megcsusszantam az átnedvesedett száraz fűvön. A kutakban lévő lé unottan szivárgott a karimájukról. Csordultig telve voltak. Elhatároztam, hogy innentől nem a „tele van veled a hócipőm” kifejezést, hanem a „tele van veled a kutam”-ot fogom használni.

A két kút között viszont volt egy igencsak szembetűnő különbség. Amelyikben a kék folyadékot láttuk, az semmiben sem tért el a mi, normális kútjainktól. Csak állt ott magában, és kínálgatta a vizét. A másik körül viszont kábé kétméteres körzetben irányjelző-táblák serege sorakozott a színskála minden árnyalatában, hegyükkel pedig a kút felé célozva ezt a feliratot hirdették: „Ha meg akartok menteni egy szegény, ártatlan kisbabát, ebből a kútból merítsetek!!!”

Mit ne mondjak, feladták a leckét.

– Ez meg mit jelent, Káro? – kérdezte kalauzunktól Gabi.

– Mármint a felirat? Azt írja, hogy „Ha meg akartok menteni egy szegény, ártatlan kisbabát, ebből – tehát a zöld vizű – kútból merítsetek!!!” – citálta becsülettel. – Egyébként

– nyúlt be a frakkja belső zsebébe – észrevettem, hogy nem hoztatok magatokkal üveget, úgyhogy hoztam én.

– Jé, tényleg nem. Kösz, öreg – hálálkodtam.

– Igazán nincs mit.

Komoly Kapcsolatom köhintett.

Felé fordultunk.

– Ennyi lenne? – kérdezte Gabi.

Káró bólintott.

– Ez így túl egyszerű.

– Miért, vízpróbára számítottál?

– Hát legalább.

– Mondtam már, hogy vagyunk itt épp elegen.

– Akkor a zöld vizű kútból kell meríteni?

– Ezt nem mondhatom meg.

– Légszi – nézett rá bociszemekkel a barátnőm. Én is megpróbáltam segíteni neki, de ahogy Káró felém fordult, mintha elszörnyedt volna a koponyája.

– Bocs, de nem lehet.

– Miért?

– Mert ez az egy dolog, ami tilos a számomra. Ha akarok, focizhatok a többiek fejével, de nem, segíteni nem segíthetek.

– Naaaaa...

– A boszorkány nem adott tanácsot?

– Nem tudott. Azt mondta, hogy az oldalak az a része még nincs lefordítva ékírásról.

– Micsoda pech – csóválta a fejét Káró – Kalamaserum és Kuku Limpa barátai mind ismerték a jóslat teljes szövegét.

– Pfff – nyilvánultam meg nagy komolyan.

Hallgattunk egy kicsit.

– Akkor abból a kútból kell meríteni, amelyikre a nyilak mutatnak? – kérdezte Gabi.

– Nem-tu-dom!!!

Megint csend.

Amíg mi a kutak vizét bámultuk, egy galambcsontváz szállt el a fejünk fölött, és egy papírfecnit dobott Káró felé. A kalauz elkapta, széttekerte, és elolvasta. Köhintett.

– Srácok, az a helyzet, hogy el kellene mennem egy új szállítmány halottért. Ha nincs túl nagy kedvetek gyalogolni, és azt akarjátok, hogy hazavigyelek benneteket, akkor lassan jó lenne elindulnunk.

Egymásra néztünk.

– Mondd, te melyiket választanád? – kérdezte tőlem szerelmem.

– Nem tudom.

– De mégis.

Hümmögtem egy sort.

– Talán a kéket.

– Miért?

– Valamit mondtál arról, hogy a boszi szerint ami a mi világunkban egyértelmű, az nem tuti, hogy az a szellemekében is.

– És?

– Hát, a táblák nálunk irányjelzők, nem?

– De mi van, ha csapda?

Káró köhögött... vagy mi.

– Volt itt eddig egy csapda is? Még a szél is kikerül itt bennünket – érveltem.
– Oké, igaz... de megint csak, ha itt nincsenek csapdák, akkor a nyilak segítségként is szolgálhatnak.

Ilyen szellemben vitatkoztunk még úgy fél órán át.

Káro ez idő alatt annyit köhentett, hogy az egyik hangszála elszakadt. Innentől már csak a szavai magánhangzóit értettük.

Végül úgy határoztunk, hogy a sofőrtől kapott üveget a bal kút kék vizével töltjük meg.

– I-o? – kérdezte a sofőr.

– Mi van?

– I-o-ssssss?

– Szerintem azt kérdezi, hogy biztos-e.

– I-e!

– Jah, biztos – bólintottam, aztán Gabi is, nagy nehezen.

Káro összecsapta a kezeit.

– A-o e-e-ü... – mondta a csontváz, és elindult éjfekete busza felé.

Mi is követtük, időnként odasandítva az üvegebe zárt kék folyadékra. Nem, nem tudtuk, hogy miért azt választottuk... csak úgy, az lett, és kész. A másik túl... hülyén jött volna le.

Ahogy a busz ajtaja becsukódott, egy csontos holló nekivetődött az üvegnek, és darabjaira hullt.

Miután az út ismét odagördült elénk, a távolban utoljára felhangzott Wagner orgonája. Sípolt, berregett, füttyült... aztán már nem hallottunk semmit.

V.

Minden nap kongtak a harangok. Reggel, délben és este is.

Minden nap felajánlásra került egy mise a kislány gyógyulásáért.

Minden nap azt vártuk, hogy a kék trutumó meg hozza majd a várva várt eredményt.

Mindennek ellenére azonban nap-nap után csak több és több kicsi, szürke erecske jelent meg az apróság csillogó szemecskéi körül, azok pedig már korántsem kergették olyan vidáman az álomtündéreket.

Minden lenyugvó nap után csendesebb lett egy kicsit a ház.

Minden lenyugvó nap után halványult egy picit a remény.

Csupán a hold ragyogott úgy, mint azelőtt. A csillagok is elbújtak inkább... mi pedig csak azt reméltük, hogy megunják majd ezt a kegyetlen bűjőcskát.

VI.

Hosszú sor állt az áldoztató pap előtt. Mindenki kezében volt valamilyen ajándék: imád-ságoskönyv, porcelán, virágcsokor, borosüveg, csoki, étkészlet, plüssállat. Egyenesen rosszul éreztem magam, hogy nálam nem volt semmiféle meglepetés. A pap ünnepelt valamit. Ostyát senki sem kapott. Nem tudtam, mire számítsak, de azért én is besora-koztam.

Egymást cifra hangjegyekkel üldözték a zsoldárok.

A szentképek mosolyogtak.

Lassan én is az oltárhoz kerültem.

Az idős pap alaposan végigmért, mégsem éreztem azt, hogy az ajándékot keresné. Kacsintott, aztán megkért, hogy nyújtsam a kezem.

Csak én kaptam ostyát, de valamiért nem mertem a számba tenni.

Fekete György Leonardo műtermében, 2012

Azon kattogott az agyam, hogy hol is láthattam ezt a férfit korábban. Tudtam, hogy már vettem részt általa szolgáltatott szentmisén, mindazonáltal alig ismertem fel őt.

Már véget ért a szertartás, mire rájöttem, hogy gyerekkoromban ő volt a falunk papja. A dolog elég furcsa volt, valamiért ugyanis úgy emlékeztem, hogy pár éve értesítést kaptunk a haláláról... De ki tudja, lehet, csak a miseruha miatt azonosítottam a két alakot.

Mikor kifelé indultam a templomból, már nem volt nálam az ostya. A kezemben nem találtam mást, csak hófehér törmeléket. Krisztus teste felőrlődik, ha az emberek magukhoz veszik őt...?!

VII.

Gabi kézen fogva sétált a kislánnyal a templomkertben.

Még tartott a mise.

– Fázom – mondta a csöppség.

Tűzött a nap.

Gabi a kislányra terítette korábban levetett felsőjét.

Az apróság az utóbbi két hétben egyik pillanatról a másikra kezdett el beszélni és járni. Nem szókezdeményekben és nem is tipegve, de mondatokban és stabilan. A szeme körüli erek azonban csak nem halványultak.

– Olyan csúnyák – mondta a kislány.

– Kicsodák?

– Ezek a bácsik és nénik, akik itt vannak körülöttünk. Némelyiknek csak egy szeme van, annak ott nincs keze, amannak meg van, csak fehér, és olyan, mintha bot lenne.

Gabi nyelt egyet. Ő nem látott semmit és senkit, de el tudta képzelni a kislány által emlegetett alakokat. Nem tudott mit mondani, csak a látása homályosult el előnyomuló könnyeitől.

– Suttognak hozzám.

– Mit mondanak?

– Hogy nagyon szeretnek engem, és hogy sok baba, játék és barát vár ott rám, ahonnét ők jöttek. Azt szeretnék, ha velük mennék.

Gabi megszorította a kislány kezét.

– De te ugye nem akarsz elmenni... velük?

Az apróság picit gondolkodott. Megvakarta a buksiját.

– Nem tudom. Csúnyák de... szépen beszélnek velem. Kedvesek.

– Nem félsz tőlük?

– E-e. Mindegyiknél van valami ajándék – a fák közé mutatott. – Az a néni azt mondja, hogy az ő kislányai csak velem akarnak játszani. Az a kislány puszikat küld nekem – pironkodott –, az a nagyi pedig kalácsot hoz. Lekvárosat... Leülhetünk ide egy picikét? Álmos vagyok.

Nem várt választ, lehuppant a szépséges, zöld fűre. A fákon madarak csiviteltek, de a hangjuk egyre félnélkebb lett, és egyre csak halkult.

– Hmm... – nézett a kislány kíváncsian Gabira – Miért sírsz?

– Nem sírok, csak... csak nem akarom, hogy anyukád haragudjon rám. Megígértem neki, hogy nem engedlek el. Hogy senkivel sem engedlek játszani.

– De én szeretnék velük. És tudom, hogy anyuci nem fog rád haragudni... tőle már elköszöntem otthon – Gabi szinte elámult, de korántsem annyira, mint kis barátnöje. – Óóóó.

– Mi az?

– Látod? Ott! Látod azt a fiút? – mutatott egy szépséges, rózsaszín virágú bokorra.

Gabi először tétovázott, aztán arra kérte: – Mondd el nekem... mondd el, milyen. – Nem látta értelmét annak, ha felesleges, meddő magyarázással tép le nagy darabokat az időből.

– Nagyon szép... ő valamilyen herceg. A haja hosszú, és a vállára hull. Zöld, és csillog. Olyan, mint a fű. A kabátja, a köpenye virágmintás. A lova is ott legel mellette. Fehér, egyszarvú, szárnyai vannak. Olyan szép... A fiúnak koronája is van. Arany és ezüstszínű. Van a kezében még egy. Azt mondja, nekem adja, ha vele megyek, és a... és a felesége leszek. A királynője. Ő a tündérek királya. Ő a Tündérr király!

Gabi arcán felcsillant egy halvány mosoly. Nem bírta elnyomni.

– A nénik és a bácsik... most olyan mások – ásította a csöppség –, már nem szomorúak, hanem mosolyognak... Már nem csúnyák... Szép színesek a ruháik... Virágkoszorúk vannak a fejükön... – lehunyta a szemét. – Azt mondják, hogy nagyon szeretnek... hogy téged is nagyon szeretnek, Babu... hogy annyira szeretnek, mint amennyire én szeretlek... Ők szeretnek... szeretnek szeretni.

A templom ajtaja kinyílt.

A hívek mind odasereglettek a fűben térdeplő, szipogó lány köré. Értetlenség és csodálkozás jelent meg az arcukon.

A harangozó visszasietett a templomba. Szórakozottságában elfelejtette megkongatni a torony rabjait. Nem kellett sokat várni rájuk, hamarosan megérkezett a harangének: Ding-Dong... Ding-dong... ding-dong...

En is kiléptem Isten házából, Krisztus testének porát pedig még abban a pillanatban elragadta tőlem a csodás illatú, tavaszi szellő.

Odatérdeltem Gabihoz, és letöröltem a könnyeit. Mint mindig, most is csodás volt a mosolya. Imádtam.

A kántor – mint igazi művészlélek – a szertartás végeztével előszeretettel halászott elő táskája mélyéről néhány kottát, s szólaltatott meg a templomi orgonán világhírű operákat. A bolygó hollandi történetét a templomkert fái is magukba szívták.

Gabi és én egy virághalom mellett térdeltünk, melyen egy kicsi, hófehér koporsó pihent. Eltekintve egy kézzel írott cetlitől, teljesen üres volt.

A papiroson a telefonszám és a postacím mellett ez állt:

Brüll Stefán, ács nagymester, esztergályos, sakkbajnok